

Amikor nem ismerjük fel

Hányszor nem ismerjük fel a kedves, szelíd hangot, ami „nevünkön szólít”? Csendesen súgja szívünkbe: „Ne folytasd!”, vagy „Adj neki valamit!” Hányszor gondoljuk: „majd legközelebb”, vagy, hogy „milyen gondolatok ezek?” „Nem engedhetek, vagy adhatok mindig ÉN!” Mikor tanuljuk meg megkülönböztetni a Hangot minden mástól? A bennünk rejlő isteni részecske noszogatóját? Amikor szól, az mindig fontos, sőt létfontosságú lehet. Előfordulhat, hogy sosem tudjuk meg, hogy mit adtunk akár csak egy szendviccse, egy mosollyal, egy bocsánatkéréssel, bocsánat elfogadásával, vagy egy odaszánt hatvan perccel.

Mikor ismerjük fel a Hangot, melynek gazdája ismeri életünk múltját, jelenét, sőt az eljövendőt is. A nekünk szánt legjobb utat, a szabad akaratunkból fakadó újratervezések lehetőségeivel. Mikor hallgattunk Rá, s nem adunk mi Neki tanácsokat, utasítást? „Istenem, ezt akarom, talán így jobb lenne”. És ha netán nem kapjuk meg: „Milyen Isten vagy te, hogy ezt sem tudod nekem megadni? Milyen Isten az ilyen, aki megmondja nekem, hogy mit tegyek, hová menjek? És még csak meg sem érinthetem!”

Ő az. A kedves, szelíd hang bennünk, akit csak akkor hallunk, ha szeretet van bennünk. Akkor meghallom, megértem, mit mond nekem ma. És ha hallgatok Rá, életem legjobb döntéseit hozhatom meg.

Kiss-Bozsó Csongor, Pomáz